

Fargefanten og Prompe-Ekspressen

Det var en morgen da luften var så kald og klar at den kilte i nesa. Fargefanten våknet og tittet ut av vinduet i det rare, fargerike huset sitt. Hele verden var forandret. Det grønne gresset var borte, og i stedet lå et tykt, mykt teppe av kritthvit snø over hele dalen.

Fargefanten, som vanligvis lyste opp omgivelsene med sine striper i rødt, blått, gult og grønt, følte at fargene hans skinte ekstra sterkt mot den hvite snøen.

«Slalåm!» ropte han så høyt at kaffekoppen på nattbordet klirret. «I dag er den perfekte dagen for å stå på slalåm!»

Han fant frem de gamle skiene sine fra boden. De var litt støvete, og den ene bindingen var teipet med lilla teip, men de ville fungere. Han dro på seg topplue og skjerf, men da han sto ute på trappen, stoppet han opp. Det var stille. Veldig stille.

«Det er jo ikke noe gøy å kjøre utforbakke alene,» tenkte Fargefanten og lot nesa henge litt ned. «Hvem skal jeg konkurrere med? Hvem skal jeg drikke kakao med?»

Han bestemte seg straks. Han måtte til Dyrehagen. Der var det alltid liv og røre.

Jakten på skivenner

Fargefanten trasket gjennom snøen mot Dyrehagen. Da han kom frem, var det mange dyr som foretrakk å sove inne i varmen, men Fargefanten ga seg ikke.

Først gikk han bort til innhegningen til Grisen. Grisen het Gasse og var kjent for å være med på absolutt alt som innebar mat eller fart. «Oink! Slalåm?» Gasse stoppet midt i en bit av en kålrot. «Betyr det at vi kan spise pølser i varmestua etterpå?» «Selvsagt,» sa Fargefanten. «Jeg er med!» ropte Gasse og fant frem et par miniski han hadde gjemt under høyet.

Videre gikk turen til fugleberget. Der sto Påfuglen Pål og beundret speilbildet sitt i en isdam. Pål var litt jålete, men han var veldig god til å balansere. «Bli med til fjells, Pål!» sa Fargefanten. «Tenk så flott halefjærene dine vil se ut når de blafrer i vinden nedover bakkene.» Pål tenkte seg om. «Vil det være publikum der?» «Massevis,» løy Fargefanten litt (han håpet i alle fall det). «Da blir jeg med. Jeg trenger å vise frem vinterdrakten min,» sa Pål og pakket med seg en kam og slalåmbriller med gullkant.

Til slutt hørte de en pipende lyd fra under en benk. Det var Musa Mille. Hun var liten, men tøffere enn toget. «Jeg hørte rykter om en tur,» pep hun. «Jeg har ikke ski, men jeg kan stå på to fyrstikker!» «Du er selvskreven, Mille!» sa Fargefanten og løftet henne opp på skulderen sin.

Nå var de en gjeng. Fargefanten, Gasse Grisen, Pål Påfugl og Musa Mille.

Den uvanlige bussen

«Hvordan kommer vi oss til fjellet?» spurte Pål og børstet et snøfnugg av vingen sin. «Jeg nekter å gå. Det sliter på klørne.»

Fargefantent pekte mot busstoppet like ved inngangen. Der sto det en stor, lilla buss som så litt annerledes ut enn andre busser. Den hadde svære, trompet-lignende eksosrør som pekte oppover, og på siden sto det med store bokstaver: MILJØ-EKSPRESSEN – VI GÅR PÅ NATURGASS.

«Vi tar bussen!» sa Fargefantent.

De klatret om bord. Bussen var nesten tom, bortsett fra en grevling som sov i baksetet. Sjøføren, en gammel og munter elg, snudde seg. «Velkommen om bord i Prompe-bussen!» rautet elgen. «Prompe-bussen?» spurte Musa Mille skeptisk. «Ja, denne bussen går på ren, økologisk promp! Det er fremtiden,» forklarte elgen stolt. «Vi samler opp promp fra forskjellige dyr, komprimerer det, og *vips* – så har vi drivstoff. Det lukter litt rart, men den går som et lyn!»

Grisen Gasse lo så han nesten mistet miniskiene sine. «En buss som går på promp! Dette er den beste dagen i mitt liv!»

Elgen trykket på en knapp, og bussen startet med en lyd som minnet mistenkelig om en gigantisk *PRUTT-BRAK*. Hele bussen ristet, og så skjøt de fart ut på veien. Det luktet svakt av gammel løksuppe og kokt kål inne i kupeen, men vennene vente seg fort til det. De suste gjennom landskapet, oppover svingete veier mot de hvite fjelltoppene i det fjerne.

Tom for gass

Stemningen var på topp. Fargefantent sang sanger om snø, og Pål pusset brillene sine. Men plutselig, midt i en bratt oppoverbakke, begynte bussen å hoste.

Poff... piff... prrrrt... sa motoren.

Så ble det helt stille. Bussen trillet litt bakover før elgen tråkket hardt på bremsen. «Å nei,» sa elgen og så på dashbordet. «Måleren står på null. Vi er tomme for promp!»

«Tomme?!» ropte Fargefantent. «Men vi er jo ikke fremme ennå!» «Jeg glemte å fylle på tanken etter at flodhestene lånte bussen i går,» sukket elgen. «Vi kommer ingen vei uten påfyll.»

Elgen snudde seg mot passasjerne med et håpefullt blick. «Er det noen av dere som... eh... må på do? Eller har spist noe som gir litt gass i magen?»

Alle så på hverandre. «Jeg spiste bare frø til frokost,» sa Musa Mille unnskyldende. «Jeg kan ikke prompte på kommando, det er udannet,» sa Påfuglen Pål snurpete. Gasse Grisen prøvde så godt han kunne. Han klemte øynene igjen og ble helt rød i fjeset. *Piiip*, kom det. En bitteliten lyd. «Det der holder ikke engang til å starte vindusviskerne,» sa elgen oppgitt.

De gikk ut av bussen. Det var kaldt, og fjellet virket veldig langt unna. Men da Fargefanten så seg rundt, oppdaget han noe borte på et jorde ved siden av veien. «Se der!» ropte han. «En gård! Og se hva som står der!»

Redningen på Kugården

På jordet sto det flokk med kuer. De tygget drøv og så veldig avslappede ut. Og som alle vet: Kuer er verdensmestere i å produsere gass.

Gjengen løp bort til gjerdet. En stor ku med brune flekker og en bjelle rundt halsen kom bort til dem. «Møøø,» sa hun. «Hva gjør dere her?» «Vi skal på slalåm, men bussen vår er tom for promp!» forklarte Fargefantent. «Kan dere hjelpe oss?»

Kua, som het Bella, tygget litt tenksomt. «Jo, vi har vel alltid litt til overs. Vi fikk nylig servert ekstra sterkt gress med kløver.»

Elgen hentet en lang slange fra bussen. Han koblet den ene enden til bussens tank, og den andre enden ga han til Bella og venninnene hennes. Det som skjedde deretter, skal vi ikke gå for mye i detalj på, men la oss bare si at kuene gjorde en formidabel innsats. Slangen ristet, og tankmåleren på bussen begynte å stige.

Glugg, glugg, svisj!

Men Bella ga seg ikke da tanken var full. Hun så lengselsfullt på skiene til Fargefantent. «Vet dere,» sa Bella drømmende. «Jeg har stått her på jordet i hele mitt liv. Jeg har alltid drømt om å kjenne vinden i juret og suse ned en bakke.»

Fargefantent smilte bredt. «Vil du være med, Bella?» «Kan jeg?» spurte hun og hoppet av glede så bakken ristet. «Men bussen er full, og vi trenger ekstra mye kraft for å komme opp den siste, bratte kneika med en ku om bord,» sa elgen bekymret.

Bella fikk et lurt glimt i øyet. «Ikke tenk på det. Jeg har spart opp en skikkelig en. Hvis jeg får sitte helt bakerst med vinduet åpent, kan jeg fungere som turbo!»

Raketten til topps

De fikk lempet Bella inn i bussen. Det var trangt. Pål måtte sitte på hodet til Fargefantent, og Musa Mille satt på hornet til Bella.

«Er alle klare?» ropte elgen. «Klar!» ropte gjengen. «Nå, Bella!» kommanderte Fargefantent.

Bella konsentrerte seg. Hun tenkte på kløver, kålrot og løk. Så slapp hun løs historiens kraftigste ku-promp.

BRAAAK-FWOOOSH!

Det var ikke bare en promp; det var en eksplosjon av drivkraft. Bussen skjøt fart så forhjulene løftet seg fra bakken. De raste oppover fjellsiden raskere enn en rakett. Trærne utenfor ble til grønne streker. Pål hylte av skrekkblandet fryd, og Gasse lo så han grein.

De suste forbi biler, forbi traktorer, og forbi en overrasket ørn. «Mer kraft!» ropte elgen. Bella ga et lite etterbrenn – *poff-poff* – og bussen sladdet perfekt inn på parkeringsplassen ved slalåmbakken.

Slalåm for alle

Da røyken la seg (og lukten hadde luftet seg ut), ramlet en lykkelig gjeng ut av bussen. De var fremme.

Fargefantent hjalp Bella med å binde to snowboards til beina, for vanlige ski ble for smale. Pål spredte halefjærene sine og seilte nedover bakken som en elegant kite, mens Musa Mille brukte Fargefantens mage som sklie før hun landet i snøen.

Hele dagen kjørte de. Bella viste seg å være et naturtalent i utfor; hun hadde tyngden til å få stor fart, og hun brukte halen til å styre med. Gasse Grisen falt og rullet som en snøball, men han var like blid.

Da solen gikk ned og farget snøen rosa og oransje, satt de alle i solveggen og drakk kakao. «Dette var den beste turen noensinne,» sa Fargefantent. «Og den raskeste,» la Pål til.

Bella smilte og tok en slurk kakao. «Bare vent til hjemturen,» unket hun. «Jeg har akkurat spist tre vafler.»

Og slik gikk det til at Fargefantent og vennene hans lærte **at med gode venner – og litt naturgass – kan man komme seg nøyaktig dit man vil.**

Rødt, gult og litt magi – nå er Fargefantens historie forbi

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale. Last ned flere historier på www.fargeland.no